

De Reiskoffer.

Eens is er...vrede op aarde en leven de mensen in harmonie met de natuur.
Het klinkt als het standaard-antwoord bij een Miss-Universe-verkiezing, maar het is écht waar.
Hoe ik dat weet?...

Het was januari 2007 en ik logeerde bij mijn grootouders. Zij woonden in een oud gezellig huis, in een klein dorp waar "ons, ons kent".

Opa en Oma waren van de oude stempel, "doe maar normaal, dan doe je gek genoeg" en ze waren nog nooit op reis geweest volgens mijn moeder.....maar dit bleek niet helemaal waar....

De ochtend was koud en guur en ik verveelde me. Oma vond dat ik maar eens een keertje niet op mijn computer moest gamen. "Ga maar wat leuks zoeken om te doen, vroeger hadden we ook geen computer"Nee, natuurlijk niet, dacht ik, toen wist je niet wat je miste. In het schuurtje was Opa aan het knutselen, hij was vroeger timmerman geweest. Meestal mocht ik wel meehelpen wat ook leuk was, maar dit keer vond hij het te gevaarlijk; hij was met de zaagmachine bezig.

Uiteindelijk belandde ik op de overloop en keek naar het luik van de zolder. Daar was ik nog nooit geweest en eigenlijk mocht ik daar ook niet komen. Een reden te meer om eens een kijkje te nemen vond ik.

De vlizotrap kraakte en het was duidelijk dat er lange tijd niemand de moeite had genomen om naar zolder te gaan. Op zolder was het donker en stoffig. Gelukkig kon mijn mobiele telefoon ook als zaklamp gebruikt worden. Er stonden wat spullen uit de jaren 60&70 en een grote oude reiskoffer. Het kofferlabel droeg de familienaam van mijn grootouders!..."Nog nooit op vakantie geweest, hè..?"

In de koffer lag een oude vergeelde reisfolder met blanco tickets. "Verleeden, Heeden of naar den Toekomst toe, uwe fantasie weet hoe". Uit de beschrijving begreep ik dat ik de bestemming op het ticket moest invullen en het jaartal op het code slot. "Ga in den koffer staen, voort zult ge gaen". En voor de terugkeer gewoon het huidige jaar in voeren.

Orlando Florida leek me wel wat. Lekker warm en veel pretparken. Ik vulde het ticket in en ging in de koffer staan. Oma zei altijd dat "vroeger alles beter was", maar toen hadden ze vast nog niet van die vette achtbanen. Nee, dan maar de toekomst. Ik pakte het hangslot en gaf een draai aan de 4 cijfer-wieltjes.....

....Ik werd wakker van een vieze doordringende geur. De lucht was donker van smog en het was kil. De stad waarin ik terecht was gekomen leek wel een ruïne met wat eens hoge

wolkenkrabbers waren. De mensen liepen met mondkapjes rond in vervuilde armoedige kleding. De voertuigen die voorbij kwamen waren een samenraapsel van verschillende schrootonderdelen. Nee, zo had ik me Orlando niet voorgesteld, of was ik wellicht in een steampunk-filmset van Universal Studios terecht gekomen?

Aan de overkant van de straat doorzocht een meisje vuilniszakken. "Am I in Orlando Florida?" Ze keek me verbaasd en verwilderd aan. Helaas, het was niet een Mad-Max-filmset. Ze vertelde dat dit Orlando was, pretparken waren er allang niet meer. De mensen hadden jarenlang roofbouw gepleegd op de aarde en na een klimaatverandering was er aan alles een tekort ontstaan. Oorlog volgde om het schaarse wat nog over was, daarna armoede en veel leed. Iedereen vocht voor zijn bestaan. Maar waarom wist ik dit niet? Ik wilde antwoord geven maar werd opeens vanachter vastgepakt. "Nice sneakers, Dude". Voor ik het in de gaten had lag ik op de grond. Eén schoen was al uit. "Ik moet hier weg,....weg". Ik pakte mijn hangslot en draaide blindelings aan de wieltjes...alles werd wazig en ik zag hoe het hangslot uit mijn handen viel....

....Er floten vogels, en de zon scheen warm op mijn huid. De lucht was schoon en stralend blauw. Het leek een dorpje waarin ik terecht was gekomen, mooie kleine huizen van natuurlijke materialen gemaakt, mensen in mooie schone kleurrijke kleding. Een filmset van de Hobbits dan wellicht? Een oude vriendelijke man kwam naar me toe. Ook dit was Orlando maar vele jaren verder in de toekomst. De aarde had zich hersteld. Toen de zon weer terug kwam besloten de mensen om in harmonie met elkaar en met de natuur te leven op een duurzame manier. Men had inmiddels gratis onbeperkte schone energie ontdekt. Geld was niet meer nodig, alles was verkrijgbaar in overvloed. Het vervelende zware werk werd gedaan door robots. De mensen die werkten deden dit als hobby, uit interesse of uit eer en trots. En.... er waren pretparken met de meest onvoorstelbare achtbanen... zonder wachtrijen! Tot mijn verbazing geloofden de oude man mijn fantastische verhaal. Het meisje bleek zijn over-over-over-.....en-nog-een-heleboel-keren-over.....grootmoeder en zij had mijn schoen en slot bewaard als bewijs van die vreemde jongen die in het niets was opgegaan. De schoen was helaas van ouderdom versleten, maar ik kon terug naar huis! Na een dag van pretparkplezier nam ik afscheid van de oude man. Met het ticket in de hand stelde ik het hangslot in op 2007;

.....Vincent,.....Vincent! Waar ben je? Het eten is klaar. Oma stond onder aan de trap te roepen. Verschrikt keek ik op. Gelukkig ik was weer terug, maar volgens mijn mobiele telefoon was ik maar 3 uurtjes weggeweest. Zou ik dan toch gedroomd hebben??? Aan tafel keek mijn oma naar mijn schoenen. "Hè, die ene schoen lijkt wel eeuwen ouder dan de andere!". Verschrikt keek ze naar Opa alsof ze wou zeggen "Hij zal toch niet.....de reiskoffer.....?".

Vlug hernam ze zich: "Zie je nou wel, vroeger was alles beter toen maakten ze tenminste nog echte kwaliteit!"

Nu tien jaar later ben ik inmiddels volwassen. Ik weet nog steeds niet of het écht is gebeurd. Maar weet wel wat de toekomst ons kan brengen als we niet ophouden met het leegroven van de aarde. Ik heb vertrouwen dat het goed komt, maar niet vanzelf! Ik ben daarom de techniek ingegaan en werk nu aan een manier om waterstof te produceren uit afval met behulp van zonlicht....duurzame energie!